

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

ΤΟ ΓΙΩΤΑ

*Στον Παύλο
που έφυγε νωρίς*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΜΕΝΤΟ

Ηλείας 30Α, Γλυφάδα ΤΚ 166 75

www.ekdoseis-memento.gr

info@memento.gr

Τηλ. 210 9633 161

© Εκτυπώθηκε τον Φεβρουάριο του 2022

Φιλολογική Επιμέλεια/Διορθώσεις: Αναστασία Πούλου
Σελιδοποίηση/Γραφιστική επιμέλεια: Σαράντης Μακρής

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ISBN: 978-618-84683-7-5

Δημήτρης Χριστοφορίδης

Το Γιώτα

- 1 -

Πρωινό ξύπνημα

9

- 2 -

Το πρώτο κάλεσμα

15

- 3 -

Κρίση πανικού

23

- 4 -

Ο Καπετάν Γιώτης βγάζει φρονιμίτες

29

- 5 -

Ψυχολόγοι και οιδιπόδειο

35

- 6 -

Ρένα

43

- 7 -

Οι σχέσεις είναι δύσκολες

55

- 8 -

Μπορεί και να είμαι λίγο μαλάκας

63

- 9 -

Εδώ είναι η μέση του βιβλίου
67

- 10 -

Ακτινογραφία θώρακος
73

- 11 -

Στη πύλη
85

- 12 -

Μακεδονία ξακουστή
91

- 13 -

Ομάδα άπατος 0+
99

- 14 -

Ο στρατός ξέρει
107

- 15 -

Το παράθυρο (συναισθηματική άμβλυνση)
113

- 16 -

Αναβολή
123

1

Πρωινό ξύπνημα

Ξύπνησα στο κρεβάτι του στρατιωτικού νοσοκομείου λες και με νανούρισαν με μπουνιές στη μούρη. Μου έδωσαν χθες το βράδυ ένα λεξοτανήλ bmg και πρέπει να κοιμήθηκα τουλάχιστον 12 ώρες. Κανονικά εγώ μετά βίας κοιμάμαι 6, σκεφτείτε τι κρίση πανικού έκανα. Προσπάθησα να σηκωθώ κι ο σβέρκος μου με τράβηξε πίσω σαν χαλινάρι. «Δεν είναι ακόμα έτοιμο το κορμάκι μου γι' αυτό» σκέφτηκα κι έτριψα λίγο τα πατουσάκια μου στα σεντόνια μήπως και ανακτήσω κάποιου είδους ευφορία.

Φορούσα ακόμα τα στρατιωτικά μου ρούχα και γύρω μου ήταν ένα σεντόνι σαν παραβάν. Ο ήλιος ευτυχώς έμπαινε από το παράθυρο πίσω και δεν μου έσκαγε στη μάπα. Βέβαια, ήταν υπερβολικά δυνατός και μ' ενοχλούσε τόσο πολύ, που φοβήθηκα ότι είναι Κυριακή και θα μπει η μάνα μου να βάλει σκούπα. Αντ' αυτού, το λευκό παραβάν τραβήχτηκε και μπήκε ένας νοσηλευτής κοντός και γεροδεμένος, με τρίχες που έβγαιναν απ' την πλάτη του και ενώνονταν με το σβέρκο του. Ίδιος η μάνα μου.

- Άντε ρε παιδί μου, πόσες ώρες κοιμάσαι; Από πενταήμερη γύρισες; Πώς νιώθεις;

Τι σας έλεγα;

- *Τώρα ξύπνησα, καλά είμαι, μόνο σκούπα μην βάλεις.*
- *Σήκω να φας, πάρε και μισό λεξοτανίλ και πάνε στο γραφείο του Ψυχιάτρου να σε δει. Χθες πον σε φέρανε από το κέντρο, δεν ήσουν σε θέση να πείτε τίποτα.*

Η αλήθεια είναι πως χθες ήμουν σε έξαλλη κατάσταση. Μάλλον όχι. Όταν με έφεραν από το κέντρο ήμουν καλούτσικα – όσο καλά μπορεί να είναι κάποιος που κάνει τις δύο πρώτες στρατιωτικές του μέρες – αλλά αυτός ο Ψυχίατρος χθες με ζόρισε άσχημα και μ' έπιασε κρισάρα. Έβαλα τις αρβύλες μου, πήρα το μπερδάκι που μας είχαν δώσει και τράβηξα για το ιατρείο του...

Έξω από την πόρτα και άλλοι φαντάροι περιμένουν να δουν τον γιατρό. Όλοι με κάτι μούρες κατεβασμένες μέχρι το πάτωμα. Κοιτάω τα πρόσωπά τους και προσπαθώ να μαντέψω ποιοι το «παίζουν» τρελοί και ποιοι έχουν όντως ψυχολογικό πρόβλημα. Εδώ, στο στρατιωτικό νοσοκομείο, έρχονται συνήθως φαντάρια που έχουν ήδη παρουσιαστεί και μπει στο κέντρο εκπαίδευσης, που σημαίνει πως ή δεν άντεξαν σε κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια της θητείας τους ή το μετάνιωσαν που μπήκαν. Έρχεται δίπλα μου ένας τύπος με σιέλ πιτζάμες και τα χέρια στις τσέπες του πανωφοριού. «Φίλε, εσύ τι έχεις;» με ρωτάει.

Δεν έχω καμιά όρεξη να πιάσω κουβέντα. Σηκώνω αδιάφορα τους ώμους και παίρνω μια έκφραση στο πρόσωπό μου τύπου «δεν έχω ιδέα».

Ακουμπάει την πλάτη στον τοίχο και μου μιλάει:

«Εγώ είμαι μια βδομάδα εδώ. Όλο τους λέω δεν νιώθω καλά και κάτι με ζορίζει και μούφες και κάνω ζωάρα. Θα γλιτώσω όλη την βασική εκπαίδευση, τρώω, κοιμάμαι και κάνω και εξετάσεις τζάμπα. Α ρε Στρατός, εγγύηση!».

Τον ακούω και σκέφτομαι πόσο ψύχραιμος παίζει να είναι, ώστε να κάνει ένα σύστημα ολόκληρο να τρέχει γι' αυτόν. Έχει βρει το γρανάζι που δεν γυρνάει καλά σε μια τεράστια μηχανή που λειτουργεί για πάρα πολλά χρόνια με τον ίδιο τρόπο. Και το γρανάζι αυτό είναι η ψυχική νόσος. Ο Στρατός τη φοβάται τόσο πολύ που μπορεί να παραλύσει. Γιατί άντε να είσαι αγχώδης και λίγο κλειστός, σε βγάζουν γιώτα άοπλο και έχουν το κεφάλι τους ήσυχο. Έτσι όμως και σου βγει ο άλλος με καμιά μανία, καμιά διπολική διαταραχή και πάρει κανένα όπλο και αρχίσει να πυροβολεί σαν το full metal jacket, τι κάνεις;

Ο τύπος το ξέρει αυτό καλά και το διασκεδάζει. Μου μιλάει και σκέφτομαι πόσο θα στεναχωρηθεί όταν τον στείλουν πάλι πίσω στη μονάδα.

«Έλα σε αφήνω, πάω να κάνω κάτι αιματολογικές, γεια σου». Έφυγε περνώντας από μπροστά μας, σέρνοντας παιχνιδιάρικα τις παντόφλες του στο διάδρομο λες και μας έλεγε «α ρε κοπριές, χαμπάρι δεν έχετε πώς να ζήσετε τη ζωή σας».

- Χριστοφορίδης;

Η πόρτα άνοιξε και ο Ψυχίατρος φώναξε το όνομά μου από μέσα. Χέστηκα πάνω μου και μπήκα βιαστικά.

Τον γιατρό τον είδα πρώτη φορά χθες αργά το από-

γευμα που με φέρανε από το κέντρο εκπαίδευσης και ειλικρινά δεν μπορώ να τον συνηθίσω. Κατ' αρχάς, είναι πανύψηλος και γεροδεμένος. Οι δελτοειδείς του μύες τσιτώνουν το χακί του πουκάμισο, έχει ξυρισμένο κεφάλι σαν χρυσαυγίτης και μιλάει κοφτά και αυστηρά δίχως ίχνος κατανόησης. Σκέφτηκα ότι δένει το παντελόνι του με ζώνη καράτε και έχει πάνω και λίγα νταν. Άλλα θα μου πεις, έχει να κάνει με άτομα που μπορεί να αντιμετωπίζουν πρόβλημα επιθετικότητας, πώς θα τους κάνει κουμάντο άμα του ορμήξουν;

Πάντως, μεταξύ μας, το πιο τρομακτικό δεν είναι η φυσική του εμφάνιση, είναι η στολή του. Καθαρή και σιδερωμένη, με το χακί του πουκάμισο και το σήμα των στρατιωτικών ιατρών στο μέρος της καρδιάς. Τώρα πώς να μιλήσεις για τα συναισθήματά σου σ' αυτόν; Θα είναι σαν να κάνεις ερωτική εξομιλόγηση στο ψυγείο. Τι περιμένεις να σου πει; Να σε καταλάβει; Πιστεύω θα του πω «έχω κατάθλιψη και κρίσεις πανικού» και αυτός θα μου απαντήσει «γιατί δεν πας για σαφάρι στην Αφρική να κυνηγήσεις οινόκερους σαν εμένα, να σου φύγουν όλα;».

- *Καθίστε κύριε Χριστοφορίδη, είστε καλύτερα σήμερα; Πήρατε το ηρεμιστικό;*

- *Nαι γιατρέ, προς το καλύτερο.*

- *Για πες μας ρε Χριστοφορίδη, ποιο είναι το πρόβλημά σου; Παρουσιάστηκες στο κέντρο κατάταξης Δευτέρα πρωί και Τετάρτη βράδυ σε φέρανε εδώ. Ούτε 2 μέρες δεν έκατσες στρατιώτης. Δήλωσες στον Ψυχολόγο στο Στρατόπεδο πως*

έχεις κατάθλιψη και όταν σε φέραμε εδώ για εξετάσεις κόντεψες να πηδήξεις από το παράθυρο. Τι σε ενόχλησε τόσο πολύ;

Αυτή η απότομη αλλαγή του πληθυντικού σε ενικό μού έκοψε τα γόνατα. Γιατί έκανα χρόνια ψυχανάλυση και συνήθως οι αναλυτές μού μιλούσανε στον πληθυντικό, «πείτε μας τι όνειρο είδατε, πώς νιώσατε μετά από αυτό, δεν θα σας κόψω απόδειξη αν δεν έχετε πρόβλημα». Τώρα που μου μιλάει στον ενικό ο Αλεξέι Καρέλιν της Ψυχιατρικής Επιστήμης νιώθω πως θέλει να με κάνει καλά για να με αρχίσει στις μπούφλες. «Ένιωσα πολύ πιεσμένος γιατρέ», του απάντησα και ασυναίσθητα σήκωσα και λίγο τα χέρια για να προφυλαχθώ λες και θα έπεφτε σφαλιάρα.

Δεν φοβήθηκα πραγματικά, είχα πάρει και το ηρεμιστικό μου και ήμουν σε καταστολή αλλά ήθελα να δω αν θα γελάσει μήπως και νιώσω λίγο πιο άνετα. Σήκωσε το βλέμμα και με κοίταξε χωρίς να σηκώσει παράλληλα το πρόσωπό του λες και ήταν ο Μπάμπαλης στο ΕΑΤ-ΕΣΑ και του έλεγα «δεν έχω ιδέα για τις προκηρύξεις»...

- *Χριστοφορίδη εδώ είναι Στρατός, δεν είναι θέατρο. Ξέρεις πόσοι έρχονται και κάνουν την τρελίτσα τους; Τι νομίζεις, πως έχουμε όρεξη να ασχολούμαστε με όλους; Λες για κατάθλιψη αλλά δεν παίρνεις αγωγή απ' ότι βλέπω. Γιατί να σε πιστέψω; Λοιπόν ή θα μου μιλήσεις ή θα πας πάλι πίσω στο κέντρο και θα συνεχίσεις τη θητεία σου. Διάλεξε.*

Τον κοίταξα και πήρα μια βαθιά ανάσα λες και θα έκανα μακροβούτι.

2**Το πρώτο κάλεσμα**

Πρώτη φορά που έπαθα κρίση πανικού ήταν συμπτωματικά και η πρώτη φορά που μου ήρθε το χαρτί κατάταξης. Κάποιος πιο πονηρεμένος θα έλεγε πως πιθανόν αυτά τα δύο να σχετίζονται.

Ήμουν στα δεκαεφτά, Τρίτη Λυκείου, τέλη του 90 και το χαρτί έλεγε ότι πρέπει να παρουσιαστώ σε κάποιο κέντρο κατάταξης στην Κοζάνη. Πυροβολικό. Λόγω ηλικίας όμως, έπρεπε να πάω σε μια υπηρεσία του Στρατού και να ξητήσω αναβολή επειδή πήγαινα ακόμα σχολείο. Λογικά θα μου έδιναν κάποια χρόνια αναβολή, είχαμε και ΠΑΣΟΚ, για να τελειώσω και τις σπουδές μου και μετά να παρουσιαστώ. Έστω κι έτσι όμως, η διαδικασία μου ήταν πολύ αγχωτική σε αντίθεση με τον πατέρα μου που φαινόταν πολύ ευδιάθετος. Τι χαρά ρε παιδί μου και αυτοί οι γονείς με το στρατιωτικό του παιδιού τους. Μπορεί να μισούν το Στρατό αλλά όταν είναι να πάει ο γιος τους, πηδάνε από τη χαρά τους. Τρελαίνονται.

Ο μπαμπάς μου σαν παιδί της πρώτης γενιάς μετά